

La investidura i els hooligans

«Per aconseguir un govern a Catalunya caldrà superar les pressions dels més exaltats de tots els partits, que operen per imposar les seves agendes»

Les negociacions per formar govern a Catalunya no han fet més que començar i ja s'albiren difícils i complicades. Els resultats són més contundents que mai, i són poc interpretables: majoria absoluta independentista en escons i en vots, i cap aritmètica viable més enllà de reeditar el pacte vigent, amb els papers canviats. ERC ha rebut un encàrrec clar de les urnes per liderar el nou govern.

L'alternativa d'un govern unionista ha estat vetada pels electors, i l'opció d'un govern "d'esquerres" propugnada pels Comuns compta amb el handicap d'haver de considerar el PSC com un partit d'esquerres, i oblidar el seu compromís monàrquic i conservador en l'àmbit polític i neoliberal en l'econòmic.

En la pràctica, el pacte que volen ECP és una proposta sense recorregut. També sembla força inviable el front ampli que proposa Aragonès, que ha de sumar els Comuns a ERC, Junts i CUP. Els Comuns van arraconar la via Domènech per abraçar la via Coscubiela, i això té conseqüències polítiques inevitables.

Sembla doncs que el pacte amb més possibilitats és el d'ERC i Junts amb el suport de la CUP dins o fora del govern. Tanmateix, són diverses les forces que, tot i ser minoritàries, operen entre bastidors per impedir-ho. Pere Aragonès només serà president si aconsegueix plantar-hi cara i imposar el seny.

Hi ha partidaris del "com pitjor, millor". Hooligans que prefereixen "deixar retratat" l'adversari dins de l'àmbit independentista, fins i tot al preu d'una repetició electoral. També a Moncloa hi ha qui aposta per fer "el que calgui" per esquerdar l'independentisme. Les interferències en les negociacions seran constants, però els partits independentistes tenen el deure d'actuar amb celeritat, responsabilitat i fidelitat al mandat d'un electorat que ha tornat fer-los confiança.